

Cap. III. De principiis virtutis.

Virtutis consideratio duplex est; generalis & specialis.

2 Generalis est, quæ ex æquo ad omnes virtutes pertinet; estque vel in iis, quæ cum virtute consentiunt, vel in iis, quæ ab eadem disentiunt.

3 Quæ consentiunt cum virtute, vel absolute consentiunt, vel modo quodam.

4 Cum virtute absolute consentiunt principia sive causæ, à quibus ea dependet.

SCHOL. Multos invenire est, qui gloriosè ac Thra-sonicè de suis virtutibus, quas somniant, jactitant, interim quid vera virtus sit, & ex quibus causis oriatur, turpiter ignorant. Multùm igitur refert virtutis causas probè nosse, ne falsâ persuasione decipiamur.

5 Virtutis causæ tres occurrunt: Finis, Efficiens & Forma.

SCHOL. Materia propriè dicta nulla est. Virtus enim ex serie illorum accidentium est, quæ materiam propriè dictam non habent. Si quæ illis est assignanda, non nisi in subjecto quærenda est. Sunt qui materiam virtutis volunt esse habitum rectæ rationi consentaneum, sed hunc habitum rectiùs genus quàm materiam dixeris.

6 Finis virtutis, cujus gratiâ virtus exercetur, est duplex: Summus, vel Subordinatus.

7 Summus, est divini nominis celebratio.

SCHOL. Notum est quid Theologia doceat de studio bonorum operum, in quem finem illud debeat esse di-

esse di-